

A Pécsi Ítéltábla Péccsett a 2015. évi október hó 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság a költségvetési csalás bűntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.105/2014/105. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- IV.rendű vádlott neve V.r. vádlott vonatkozásában a Btk.345.§-ában meghatározott folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségét érintően az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és a büntetőeljárást megszünteti;
- I.rendű vádlott halmazati büntetését 4 (négy) év 10 (tíz) hó szabadságvesztésre és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra; II.rendű vádlott halmazati büntetését 3 (három) év 6 (hat) hó szabadságvesztésre és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra; III.rendű vádlott halmazati büntetését 5 (öt) év 2 (kettő) hó szabadságvesztésre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra súlyosbítja;
- IV.rendű vádlott büntetését 2 (kettő) év szabadságvesztésre, a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 5 (öt) évre súlyosbítja;
- a Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja által előterjesztett polgári jogi igényt a törvény egyéb útjára utasítja;
- a vagyonelkobzásra vonatkozó ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezi és ebben a vonatkozásban az elsőfokú bíróságot a Be.569.§ (1) bekezdésében szabályozott különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az a 2014. évi május hó 19-20. napjain megtartott nyilvános tárgyaláson is alapul; illetve a vádlottak helyesen *legkorábban* a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Kötelezi III.rendű vádlottat 17.600 (tizenhétezer-hatszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen *az ügyész* valamennyi vádlott terhére, IV.rendű vádlott bűnösségének hamis magánokirat felhasználása vétségében is történő megállapítása és büntetésük súlyosbítása végett, *I.rendű vádlott és védője* elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, *II.rendű vádlott és védője enyhítésért*, *III.rendű vádlott védője* elsődlegesen a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt felmentés érdekében, másodlagosan enyhítés végett, míg *IV.rendű vádlott és védője* felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést valamennyi vádlott tekintetében változatlan tartalommal fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak vonatkozásában a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát súlyosbítsa, IV.rendű vádlott bűnösségét a Btk.345.§-ában meghatározott bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségében is állapítsa meg, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosbítsa, a végrehajtás felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzze, és mellékbüntetésül tiltsa el a közügyek gyakorlásától.

I.rendű és IV.rendű vádlottak védői a nyilvános ülésen jogorvoslati kérelmüket azzal tartották fenn, hogy vagylagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére is indítványt tettek.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- *II.rendű vádlott* vonatkozásában a Zalaegerszegi Járásbíróság 4.B.191/2012/50. számú ítélete helyesen a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.415/2013/4. számú ítéletével emelkedett jogerőre.
- *II.rendű vádlottat* az elsőfokú ítéletben rögzített elítélésein túlmenően az alábbiak szerint ítélték el a bíróságok:

4./ A Zalaegerszegi Járásbíróság a 3.B.189/2013/32. számú és a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.44/2014/8. számú határozatával 2014. április 11-én jogerőre

emelkedett ítéletével a 2011. júliusa és szeptember 12. napja között elkövetett lopás büntette miatt 1 év 4 hónap börtönre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

5./ A Zalaegerszegi Járásbíróság a 2014. április 29-én jogerőre emelkedett 4.B.175/2013/20. számú ítéletével sikkasztás büntette miatt - elkövetési idő 2012. május-július - 6 hónap fogházra ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

- *III.rendű vádlottal* szemben a Budapesti XIII. Kerületi Rendőrkapitányság/2012.bü. szám alatt jelentős kárt okozó csalás büntette miatt folytat büntetőeljárást.

(Erkölcsei bizonyítványok a másodfokú bíróság iratai között 9/I. és 9/II. szám alatt).

- A Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja5/2013/1400. számú, 2013. január 10-én kelt határozatával kötelezte a **kft1**-t, hogy fizessen vissza 180.700.000 forint tőke tartozást, és ezen összeg után 2010. október 10. napjától számított 5.294.758 forint késedelmi pótlékot, mindösszesen 185.994.758 forintot.
- A Nemzeti Munkaügyi Hivatal-1/2013-5320. számú határozatával a 2013. évi április hó 3. napján az első fokú közigazgatási hatóság határozatát helybenhagyta. A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.250/2013/7. számú határozatával 2013. október 16-án a közigazgatási határozatok ellen a **kft1**. által benyújtott keresetet elutasította. *(A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.250/2013/7. számú ítélete a másodfokú bíróság iratai között 13. sorszám alatt.)*

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az tehát teljes körűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz; a büntetőjogi felelősségüket vitató vádlottak védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási törvény rendelkezéseinek maradéktalan megtartásával folytatta le, felderítette és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a büntetőjogi főkérdések megnyugtató tisztázásához szükségesek voltak. Határozatának indokolásában ezek mikénti értékeléséről igen részletesen, mindenben a logika szabályainak megfelelően adott számot.

A másodfokú bíróság nem tartotta feladatának az elsőfokú ítélet indokainak - mintegy tizenkét oldal terjedelmű - megismétlését; mindössze néhány körülmény kiemelését, illetve annak előrebocsátását, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével gyakorlatilag mindenben egyetértett. Mindezekre és arra figyelemmel, hogy a jogorvoslati kérelmek, illetve indokaik jórészt az elsőfokú bíróság által megcáfolt, indokoltan elvetett érvek megismétlését jelentették: a bizonyítékok eltérő értékelésére sem eljárásjogi lehetőség, sem pedig racionális ok nem volt.

Elsőként azt szükséges előrebocsátani, hogy a bizonyítási eljárás tárgya a mintegy 180 millió forintos támogatás csalárd, valótlan tartalmú megszerzése és céljától eltérő felhasználása, illetve a vádlottak ebben való közreműködése, tudattartalma volt. Nem volt azonban tárgya az eljárásnak a vádlottak, különösen pedig más személyek ezen túlmutató kapcsolatrendszerének, céljainak és törekvéseinek a feltárása. Másrészt - miután I.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak védekezésükben jóhiszeműsége, jogszerű gazdasági tevékenységeire hivatkoztak - hangsúlyozni kell, hogy a másodfokú bíróság ennek igazolására csak olyan magatartást tartana alkalmasnak, amely a jogszerű, legális célt szolgáló gazdasági tevékenység ismérveinek megfelel, annak keretei között értelmezhető.

Sajátossága volt az ügynek továbbá az is, hogy igen nagy számú, jelentős bizonyító erőt képviselő, illetve olyan bizonyítékok is rendelkezésre álltak, melyek valóságtartalma objektív jellegükre tekintettel nem is volt megkérdőjelezhető (szerződések, telefonos híváslisták, cellainformációk, elektronikus üzenetek, banki adatközlések stb.). Ehhez járult, hogy a négy vádlott egyike, II.rendű vádlott - az eljárás előrehaladásával egyre növekvő mértékben - a hatóságokkal együttműködött, saját magára és vádlott-társaira is terhelő vallomást tett.

Végző soron tehát arra kellett választ adnia az első-, illetve a másodfokú bíróságnak, hogy a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal II.rendű vádlott vallomása, avagy I.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak védekezése hozható-e összhangba. Ezt a kérdést az elsőfokú bíróság helyesen, a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően mérlegelve döntötte el.

I.rendű és III.rendű vádlottaknak az életszerűség legminimálisabb követelményével is szemben álló, némely vonatkozásban az abszurditás határán álló védekezésével összefüggésben ugyanis fel sem merülhetett, hogy az abban előadottak elfogadhatóak lennének.

Tényként volt rögzíthető, hogy a vád tárgyát képező pályázatban megnevezett, településen, a...../5. helyrajzi szám alatti telephelyen megvalósítandó fa tárolóeszköz gyártó és feldolgozó gépek beszerzését célzó beruházási projekttel összefüggésben semmilyen előkészület nem történt. Az I.rendű és III.rendű vádlottak ismeretségi körébe tartozó és a pályázattal kapcsolatos megbeszéléseken is részt vevő **egyéb személy**¹ által ai székhelyű, tényleges tevékenységet azonban egyáltalán nem végzős.r.o. megalapítása, a szükséges bankszámlák

megnyitása és az okiratok aláírása önmagában ilyennek nyilvánvalóan nem tekinthető. Mindezek pusztán olyan csalárd jellegű, megtévesztő magatartásként értékelhetők, amelyek a pénz megszerzését célozták, illetve ahhoz voltak elengedhetetlenek.

Hasonlóképpen értékelhetők a 2012. évi augusztus hó 3. napján kelt, I.rendű és II.rendű vádlottak mint a **kft1.** ügyvezetői által is aláírt hatósági szerződés 1. számú mellékletében felsorolt, a vádlottak által beszerezni vállalt tárgyi eszközök kapcsán tett nyilatkozatok. A vádlottak tisztában voltak ugyanis azzal, hogy azok nem érkeztek, és nem is fognak megérkezni, hiszen a megrendelésük egy ténylegesen nem létező, fiktív cégtől történt.

Megállapítható volt tehát, hogy a hatósági szerződés megkötésére valamennyi vádlott részéről annak tudatában került sor, hogy a beruházás megvalósítása tárgyában semmiféle előkészület nem történt, ekként a vállalt kötelezettség teljesítése sem lehetséges. A fentiek okán teljességgel irreleváns volt ebből a szempontból az, hogy a pályázati pénz kiutalása, illetve annak elköltése után egy másik személy, hónapokkal később olyan nyilatkozatot tett, hogy ő akarja a vállalkozást átvenni és megvalósítani a beruházási projektet. Azon túlmenően, hogy erre természetesen nem került sor, hangsúlyozni szükséges azt is, hogy a vádlottak, mint kedvezményezettek a hatósági szerződésben arra vállaltak kötelezettséget, hogy a pályázat keretében támogatott beruházást a 2012. évi június hó 1. napján megkezdik és a 2012. évi november hó 30. napjáig befejezik.

Hasonlóképpen nem egyeztethető össze a legális, jövedelemszerző gazdasági tevékenység legminimálisabb elvárásaival sem tanú 5 által a **kft1.** részére történő 180.700.000 forint kamatmentes kölcsön nyújtása. Komolytalan lenne annak pusztá feltételezése is, hogy valaki úgy ad kölcsön ilyen nagyságrendű összeget, hogy azt maga is - ráadásul az eljárás során nem beazonosítható - más személytől kapja kölcsön. Mindezt még hiteltelenebbé tették az ügyletről készült, bizonyítottan több hónappal később hamisított kölcsönszerződések.

Szükséges ezzel összefüggésben hangsúlyozni azt is, hogy tanú 5 a hatósági szerződés mellékletét képező jelzálogszerződésben biztosítékul felajánlott négy.....i ingatlanra a 2012. évi szeptember hó 13. napján adásvételi előszerződést kötött úgy, hogy 40 millió forint vételárelőleget is megfizetett, továbbá a beruházással érintett ingatlan tartozékait képező ingókat 66 millió forintért megvásárolta IV.rendű vádlott eladótól. Olyan ingatlanokra vonatkozóan került tehát sor az adásvételi előszerződés megkötésére, amelyekre 180.700.000 forint erejéig zálogjog alapítása történt meg.

A támogatási összeg felvételének körülményeivel, majd a pénz útjával az elsőfokú bíróság külön is foglalkozott. Olyan érvek előadásával, melyek I.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak jóhiszeműségét önmagukban is cáfolták.

Kétségtelen, hogy terhelő bizonyítékok legkisebb számban IV.rendű vádlott cselekvőségével kapcsolatban álltak rendelkezésre. Az érvek, amelyek miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a bűncselekmény elkövetésében való bűnös közreműködésére vonatkozó következtetését helyesnek találta, a következők voltak:

Elsőként e körben az emelendő ki, hogy I.rendű és IV.rendű vádlott között apa-fiú kapcsolat áll fenn. Sem a cselekmény elkövetésének idején, sem azt követően, a büntetőeljárás megindulása előtt vagy annak tartama alatt nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy közöttük bármiféle érdekellentét lett volna, illetve, hogy a többi vádlott IV.rendű vádlottal szemben a való tényeket elhallgatva, gyakorlatilag a konspiráció szabályai szerint járt volna el. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ennek éppen az ellenkezőjére lehetett következtetni.

IV.rendű vádlottnak, mint a beruházással érintett ingatlanok tulajdonosának is tisztában kellett lennie azzal, hogy ezen a telephelyen semmilyen, a vállalt kötelezettség határidőben történő teljesítését lehetővé tevő előkészület nem történt, nem történik. Ezen túlmenően kifejezetten terhelő vallomást tett IV.rendű vádlottra II.rendű vádlot, akinek előadása szerint a cselekmény elkövetésével kapcsolatos összejöveteleken, beszélgetéseken több alkalommal is részt vett. II.rendű vádlottal azonos tartalmú, terhelő vallomást tett a nyomozó hatóság előtt **tanú6** is.

Nem lehetett figyelmen kívül hagyni ebből a szempontból azt sem, hogy a cselekmény befejezése után is bizonyítottan rosszhiszemű magatartást tanúsított. Részben akkor, amikor a telephelyen történő helyszíni szemle és ellenőrzés során a munkaügyi központ további tévedésben tartására törekedett, és akkor is, amikor a cselekmény elkövetéséből származó pénz felvételénél és elköltésénél szerepet vállalt. Ezek a kár bekövetkezése utáni magatartásai - a védői érveléssel szemben - akkor is következtetési alapot jelentenek IV.rendű vádlott korábbi tudattartalmára, ha elkövetési magatartásként nem voltak értékelhetők.

Az elsőfokú bíróság tehát az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat maradéktalanul összegyűjtötte, azokat kimerítően elemezte és értékelte, ténymegállapításai helyességéhez kétség sem férhet. A rendelkezésre álló bizonyítékok ezzel ellentétes, elszigetelt, összefüggéseiből kiragadott elemzése nem volna alkalmas a múltbeli történések valóságnak megfelelő rekonstruálására.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését, illetőleg helyesbítését a II.rendű vádlott előélete körében vétett elírás, további elítélései, valamint a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.250/2013/7. számú ítélete kapcsán tett ténymegállapítások tették szükségessé.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás tehát - figyelemmel a Be.352.§ (2) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A másodfokú bíróság a bűnösségre vont következtetés tekintetében nem értett egyet az elsőfokú bíróság által IV.rendű vádlott kapcsán a Btk.345.§-ában meghatározott bűncselekményt érintően kialakított álláspontjával. Tekintettel azonban arra, hogy ennek a vád tárgyává tett súlyosabb bűncselekmény mellett a felelősségre vonás szempontjából nem volt jelentősége: e tekintetben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.377.§-a alapján hatályon kívül helyezte és a büntetőeljárást megszüntette.

Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően helyesen következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére, következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem voltak alaposak.

Az elsőfokú bíróság a Btk.2.§ (1) és (2) bekezdésében megfogalmazott jogelvvel összhangban járt el, amikor a vádlottak cselekményeit az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit alkalmazva bírálta el, és azok minősítése is a büntető anyagi jogszabályoknak megfelelően történt.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyjából helyesen tárta fel, azokat azonban nem tényleges súlyuknak megfelelően értékelte.

E körben mindössze annyi helyesbítésre volt szükség, hogy a költségvetési csalást jellemző csalárd, megtévesztő elkövetési mód mellett az előre kiterveltség súlyosító körülménykénti megfogalmazása nem indokolt, illetve III.rendű vádlott - különösen I.rendű vádlotthoz viszonyítva - nem játszott olyan meghatározó szerepet, amely külön is terhére róható volna. Ezen túlmenően IV.rendű vádlott - miután az elkövetéskor huszonegyedik életévét már meghaladta - az ítélkezési gyakorlat szerint nem tekinthető fiatal felnőttnek.

A másodfokú bíróság mindezeket és az elsőfokú bíróság egyébként helyes érveit is szem előtt tartva úgy látta, hogy elsősorban a bűncselekménynek az elkövetési érték nagyságában megnyilvánuló kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel a kiszabott büntetések indokolatlanul enyhék, a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok elérésére - sem speciál-, de különösen generálpreventív szempontból - egyik vádlott vonatkozásában sem alkalmasak.

Ezért a jogkövetkezményeket - a vádlottak közötti arányosításnak az elsőfokú bíróság által kialakított helyes mértékét továbbra is irányadónak tekintve - a rendelkező részben foglaltak szerint súlyosította.

A végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazásának mellőzésekor IV.rendű vádlott vonatkozásában - az életkora és bűnsegédi közreműködése mellett - elsősorban arra volt figyelemmel a másodfokú bíróság, hogy a bűncselekmény elkövetésében apja, I.rendű vádlott ráhatására vett részt. A

büntetés céljait ezért esetében a szabadságvesztés és a próbaidő tartamának egyidejű súlyosbításával is elérhetőnek találta.

Az ügyészi fellebbezés ennyiben megalapozottnak bizonyult, a vádlottak és védőik jogorvoslati kérelmei pedig enyhítést célzó részükben sem voltak alaposak.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utasította el a Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központjának vezetője által előterjesztett polgári jogi igényt.

Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 48.§ (2) bekezdése, illetve a végrehajtására kiadott 368/2011.(XII.31.) Korm. rendelet 66.§ (5) bekezdése értelmében a támogatási igény elbírálása és elfogadása esetén a kötelezettségvállalási jogkört gyakorló személy (támogató) támogatói okiratot, hatósági szerződést vagy támogatási szerződést köt.

A 2012. évi augusztus hó 3. napján kelt hatósági szerződésben a Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja félként szerepelt, ezért - a fenti jogszabályhelyekre figyelemmel - mint támogató sértettnek minősül. Jogosult tehát a sértett érdekében fellépni annak ellenére, hogy közvetett módon és végső soron sértettnek a Magyar Államkincstár tekintendő.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az érdemi elbírálás feltételei sem állnak fenn. Amint arra a tényállás kiegészítése körében már utalás történt, a Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja a 27-5/2013/1400. számú határozatában - jogerősen - kötelezte a **kft1**-t 180.700.000 forint tőketartozás, és ezen összeg után a 2010. évi október hó 10. napjától számított 5.294.758 forint késedelmi pótlék, mindösszesen 185.994.758 forint megfizetésére.

Mivel arra vonatkozóan nem állt rendelkezésre adat, hogy ez a kötelezés eredménnyel járt-e, továbbá az sem tisztázott, hogy a hatósági szerződés mellékletét képező jelzálogszerződésben biztosítékként felajánlott ingatlanok milyen értéket képviselnek, ezért nem lehetett állást foglalni abban a kérdésben sem, hogy az okozott kár akár részben is megtérült-e.

Ezért a másodfokú bíróság a Somogy Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központja által előterjesztett polgári jogi igényt a Be.335.§ (1) bekezdése alapján a törvény egyéb útjára utasította.

Észlelte a másodfokú bíróság azt is, hogy a vagyonelkobzás körében az elsőfokú bíróság nem a törvénynek megfelelő rendelkezést hozott.

A Btk.74.§ (1) bekezdésének a) pontja értelmében a vagyonelkobzást a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra kell elrendelni, amelyet az elkövető a

bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, míg d) pontja szerint arra a vagyonra, amely a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyon helyébe lépett. A Btk.74.§ (2) bekezdése értelmében a vagyonelkobzást el kell rendelni arra a fenti vagyonra is, amellyel más gazdagodott.

Az irányadó tényállás szerint a IV.rendű vádlottól lefoglalt ...-.. forgalmi rendszámú BMW típusú, az-..... forgalmi rendszámú AUDI A4 típusú, az-.... forgalmi rendszámú OPEL ASTRA G Caravan és a ...-..... forgalmi rendszámú TOYOTA FJ CRUISER típusú gépjárművek megvásárlása a bűncselekményből származó pénzen történt. Elmaradt azonban ezzel összefüggésben annak megállapítása, hogy IV.rendű vádlott a járműveket mennyiért vásárolta. A Btk.74.§ (1) bekezdés d) pontjának fentebb idézett szabálya szerint tehát a vagyonelkobzást a bűnjelként lefoglalt 4 db gépjárműre kellett volna elrendelni, a pénzben kifejezett vagyonelkobzás összege pedig az azok vásárlására fordított összeggel csökkentendő lett volna.

Ugyanez mondható el a IV.rendű vádlott és **egyéb személy**² egykettő-egyheted arányú tulajdonában álló, utca 30. szám alatti ingatlanról is azzal az eltéréssel, hogy ennek esetében a tényállásban rögzítésre került az erre fordított vételár összege - 8 millió forint - is.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a jogkövetkezmények tekintetében és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezést érintően a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta. Mégis azzal, hogy észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta feltüntetni a 2014. évi május hó 19-20. napjain megtartott tárgyalás időpontját, így azt pótolta.

Nem állapított meg tényállást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben sem, hogy a **kft**^{1.}, I.rendű és IV.rendű vádlottak zár alá vett bankszámláin található-e és mekkora pénzösszeg, illetve az a bűncselekmény elkövetéséből származik-e.

A fenti kérdések megnyugtató tisztázása nélkül a zár alá vett vagyontárgyakra, illetve pénzösszegre elrendelendő vagyonelkobzás kérdésében nem lehet megnyugtatóan állást foglalni: ezért a másodfokú bíróság a vagyonelkobzással kapcsolatos ítéleti rendelkezést a Be.375.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be.569.§ (1) bekezdésében írt különleges eljárás lefolytatására utasította.

A másodfokú bíróság felhívja a figyelmet arra, hogy amennyiben ennek során a vagyonelkobzás elrendelésére a gépjárművek, illetve az ingatlan vonatkozásában kerülne sor: az erre vonatkozó határozatot a Be.55.§ (1)-(3) bekezdései és a Be.324.§ h) pontja értelmében kézbesítenie kell IV.rendű vádlottnak és tanú 19nak is, akik az ellen jogorvoslattel élhetnek.

Helyesbíteni kellett a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos ítéleti rendelkezést is. A vádlottak a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján *legkorábban* a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2015. október 16.

.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.105/2014/105. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.33/2015/14. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2015. évi október hó 16. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Szende Gabriella
tisztviselő